

predsednika. Odgovorilo se njim je: mesto prvega podpredsednika postane naše; a sedež drugega podpredsednika se prepusti levičarjem. Velika težava pa se je pokazala na desnici, kdo naj se postavi na sedež prvega podpredsednika. Naša krščanska slovanska narodna stranka je zahtevala odločno, da se ima zopet izvoliti dr. Ferjančič. A temu so se upirali katoliški Nemci in pa Poljaki; slednji so se bali, da s Ferjančičem ne bi zmagali. Po dolgotrajnih sejah in vsestranskih obravnavah se vendar ni mogla doseči edinost. Ob 11. uri bi se imela začeti seja; a desničarske stranke so se še vedno posvetovale. Še le ob 1/4. uri popoldne smo izvedeli, da pri zdajšnjih razmerah je najboljša, da se izvoli na to mesto Poljak. Poljaki so se odločili za dr. Pientaka. Levičarji so pa zahtevali moža iz svoje srede in sicer najbolj strupenega in Slovanom sovražnega Pradeta. Nikdar še ni došlo h kateri volitvi toliko poslancev, kakor k današnji. Levičarji so brzojavili v četrtek 19. oktobra na vse strani, da pozovejo vse svoje ljudi skupaj. Oddalo se je 389 glasovnic; manjkalo je torej od 425 poslancev: 36. Nepopoln listnic je bilo 10: 197 glasov je dobil naš kandidat dr. Pientak; nasprotnik Prade 165. 15 socialnih demokratov je glasovalo za socija Steinerja; 1 glas je dobil dr. Ferjančič in 1 glas Bilinski. Nepopoln listnic je bilo veselje na desnici; a levičarji so vsi potrjeni zbežali iz zbornice.

Ko se seja zopet začne in naznani predsednik izid volitve ter pokliče dr. Pientaka, naj se vsede na njegovo desnico, so začeli levičarji kruti in divjati, da se je tresla zbornica. Dr. Pientak pa ni mož, da bi se vstrašil teh divjakov, stopi na svoj sedež ter povzame besedo, da pozdravi zbornico ter se njej zahvali za to veliko čast. Med celim govorom so divjaki kričali, kakor l. 1897 in 1898 ter pokazali, da so se zmeraj kar so bili, nepopoln divjaki. Izid te volitve je zategadelj tako vesel, ker je desnica pokazala, da je še vedno složna in da bo imela odločilno besedo, naj bo to vladi in levičarjem po volji ali ne. Desnica je hotela mesto drugega podpredsednika prepustiti levičarjem; a za to mesto niso marali in volitve se niso marali udeleževati. Oddanih je bilo 176 glasovnic; 169 glasov je dobil dozdajšnji drugi podpredsednik Lupul. Ta se zahvali; levičarji so se vdali v svojo osodo ter molčali. Po izidu volitve so dveh rediteljev in 12 zapisničarjev sledil predlog: Z ozirom na to, da se po povodnji in toči mnogo ljudi izgubi, pomagaj, naj se v prihodnosti tudi izguba na angleški strani 36 udov, katerim se imajo

predlogi zastran poškodovanih. Poslanci, ki so vložili te nujne predloge, naj se pokličejo v sejo tega odseka kot strokovnjaki, da razložijo vso škodo. Ta predlog se je sprejel soglasno. Prihodnja seja bo v torek 24. t. m.

Razburjenost na Češkem.

Slovanska kri se prelija na Češkem. Češki narod se ne more pomiriti, ker so se mu z odpravo jezikovnih naredb vzele veljavne narodne pravice. Ljudska nevolja je po nekaterih krajih izredno velika. Toda vladni organi ne gledajo teh nemirov tako hladno, kakor so gledali nemire Prusakov. V Holešovi so pokale že tudi puške na Slovane. Trije so ubiti, blizu 20 jih je ranjenih. Slovanska kri se prelija!

Kontrolni shodi.

Človeku že preseda, če mora vedno in vedno čitati, kako se slovanskim rezervistom vsiljuje nemščina. Saj nas nemščina ne more ne časno ne večno srečnih storiti. V Skuču na Češkem je bil na kontrolnem shodu zaprt neki rezervist, ker se je oglašil česki. Proti zaporu so navzočni župani odločno ugovarjali in potem odšli. Rezervisti, katerih je bilo 208, so na to začeli ogorčeni prepevati slovanske pesmi. Mi razumemo ogorčenost slovanskih mladeničev.

Razpor na Kranjskem.

Žid Penizek, ki je stalen dunajski poročevalec liberalnega »Slovenskega Naroda« v Ljubljani, je poročal temu listu, da je vodja katoliško-narodne stranke na Kranjskem, dr. Šuštersič, preprečil izvolitev dr. Ferjančiča podpredsednikom državne zbornice. Vedel je povedati, da je pisal dr. Šuštersič pisma nemškemu konservativnim poslancem, v katerih jim odsvetuje voliti dr. Ferjančiča, ker je neki brezveren človek in zagrizen sovražnik duhovnikov. Dokazalo se je, da je dr. Šuštersič v tej reči popolnoma nedolžen in da si je žid Penizek celo stvar izmislil. Sramota, da ima slovenski list žida za poročevalca, še večja sramota, da ima takega žida!

Vojska v Južni Afriki.

Če je verjeti angležkim poročilom, se je zgodil Burom v vojski z Angleži. V bitki so bili premagani, njih vodja je bil ranjen in je že umrl, mnogo ranjenih vojakov je mrtvih, ranjenih pa mnogo. A angleška poročila ne morejo povedati, kaj se je tudi izguba na angleški strani.

Po mrtvaški maši bil je sprevoz na okoliško pokopališče. Velikanski je bil. Nad toliko vdeležbo se je vse čudilo. Spremljali so nepozabljivega profesorja k zadnjemu počitku: vsi učenci obeh gimnazij, ki so mu bili kupili dragocene, prelepe vence, vsi profesorji, zastopnik deželne šolskega sveta iz Gradca, zastopniki celjskega mesta, več častnikov in 63 duhovnikov pod vodstvom g. opata Fr. Ogradija. Ljudstva iz mesta in okolice pa je bila nepregledna množica. Njegovi tovariši iz bogoslovja so pri pogrebu in pri maši prekrasno peli.

Potrjeni, v srcu presunjeni smo se ločili od hladnega groba, ki nam krije prerano vmrlega dr. Janežiča. Koliko oči se je grenko solzilo, koliko ust je ihtelo prosilo: Bog mu daj večni mir in pokoj!

Ogromna vdeležba pri pogrebu je jasno pričala, kako priljubljen je bil v vseh krogih. Moj Bog! zato pa je bilo slovo tako neizmerno težko od njega, ki si je pridobil srca tisočerihih častilcev in občudovalcev.

Dopisi.

Z Murskega polja. Bratev smo opravili, a ne vprašaj, kako? Tako žalostno ni bilo od leta 82, ko je toča vse pobila. »In voda se je spremenila v kri« ... deseterim egiptovskim kaznim sestruje, ali bodi Bogu potoženo, nadkriljuje ednajstera: »Oidium Tuckeri«. Tu, kjer so nekaj ob bratvi tako veselo prepevali, kjer so se lani tuintam možnarji pokali, tu, kjer so pred par leti tako radi vabili in gostoljubno vsprejemali v gorice, v Ljutomerskih goricah, ki so ponos stajarske dežele, je letos skoraj vse tiho in vse povprek pobito.

Polovnjak »mošta« stane najsrečnejšega posestnika 125 fl. Pa poznam slučaje, da se je na 7 pljugov dobro, da skrbno obdelanih goric pridobilo 9, reci devet brent. Zdaj pa Ljutomerčan vino odda po 20 do 29 kr. liter. Ne vem, da bi se bili komu stroški povrnili. Pa le pridite, prijatelji, po ljutomersko vino! Vino je izvrstno in cena najboljšega 30 kr.

Kje naj vzame dandanes kmet denarje! Pšenica nič ne velja, z letošnjo ceno se niti stroški ne pokrijejo, za konje, pri katerih je dobil murski poljanec vsaj nekaj cvenka, v dnevih bicikla ne vpraša skoraj živa duša, z živino, oziroma govejerejo smo se na ničli; torej kje bomo vzeli potrebni denar, da ga ponesemo v davkarijo? Kdo bode pa kmetom plače povišal?

No, nekaj vsaj se je zgodilo. Našim vino-gradnikom se je odpisalo 3/4 davka. Kje bo pa vzel ali vkradel četrto četrtinko in še potrebni denar za obdelovanje goric — to bi še modrega Salomona spravilo v zadrego. Pa upajmo boljših časov! Nekaj poboljška našim goricam se nam je že obečalo, samo tega ne vem, bo li nam obljubljeno res v toliko korist, kakor smo upali mi, ali pa — drugim.

Prosile so skoraj vse občine ljutomerskega, ormoškega in gornje-radgonskega okraja deželni zbor za viničarsko šolo v Ljutomeru. Mnogo in veliko se je trudil naš poslanec. Ugodili so naši želji.

Trebalo je najeti hišo in posest za učitelja in učence; Nemec po imenu in mišljenju je bil toli srečen, da so se ga usmili. Trebalo je najeti njivo za trsarstvo in sadjarstvo. Cvenska zadruga je ponujala izvrstno in kakor za to navlašč pripravno njivo. Celo gospodje iz Gradca so bili enega duha, ene misli; stvar je bila skoraj dokončana, pa na črno kavo pride ljutomerski župan in Kamensčanec, poštar Mauritsch, h krati je bila g. Reiterju, nemškemu nacijskemu, reč jasna, na cvensko

Čudno — prorokoval je, da se bo v srcu pravega moža nedeljek, dne 16. oktobra t. l. zgodila čudna stvar. Čudenost in angeljska pobožnost in angeljska pobožnost, tudi mož jeklene značajnosti, den storil. — Drugi dan je šel veselo in živahno, vendar ni poznal, odločen, krepek je bil v vsem svojem dejanju in nehanju.

Tako hitra in nenavadna smrt je vzbudila največjo žalost pri profesorjih in učencih. Celo celjsko mesto je pretresla grozna novica, ki se je hitro razširila daleč okoli.

V četrtek, 19. oktobra bil je pogreb. Celje že dolgo tako lepega in velečastnega ni videlo. Ob devetih so se začela v župnijski cerkvi, v katero so bili prenesli truplo predragega ranjkega, mrtvaška opravila. Pridigo je imel č. g. dr. Anton Medved, profesor iz Maribora, Janežičev stanovski tovariš in zvesti prijatelj. V njej je opisal življenje obžalovanega pokojnika, ter posebno učencem celjskih gimnazij priporočal tri krasne lastnosti, ki so se čudovito lesketale v srcu rajnega profesorja: pobožnost, učenost in značajnost. Ranjki je bil pobožen, v resnici bogoljubljen duhovnik, ki je vse svoje dolžnosti do Boga in do sv. vere spolnjeval z ganljivo natančnostjo. A zraven je bil velik, velik učenjak, temeljito izobražen ne le v duhovskih, temveč tudi v posvetnih vedah.

Da! Dr. Janežič je bil veselje in ljubezen svojih mnogobrojnih prijateljev; bil je dika in čast vseh duhovnikov lavantinske škofije, ki so z njim izgubili pobožnega in uglednega učenca; bil je prelagi oče in moder učitelj svojih učencev; bil je posebno sladko upanje in nepopolna ljubezen svoje matere in vse svoje spoštovane zlahte. Ah! Veliko smo vsi z njim izgubili! Kdo nam bo izgubo povrnil? ...

Edino, kar nas tolaži, je naše trdno prepričanje, da mu bo večni Sodnik milostljiv zavoljo njegovih lepih čednosti. Ne slutimo zastoj, da imamo odslej novega prijatelja pred prestolom božjim! ...

Njegovo dušo smo vroče Bogu priporočili, njegovo telo smo zemlji izročili, njegov spomin pa ohranimo v globočinah zvestega srca, kjer se bo vedno, nepozabljivo lesketalo ime: dr. Fr. Janežič!

Posteno zaslužil. Star kmet narekuje oporoko: »Svoji ženi zapustim 5000 gld. Ste zapisali?« — Notar: »Da, toda Vaša žena se ni stara in se utegne drugič možiti. Kaj pa v tem slučaju?« — Kmet: »Če pa se zopet omoži, naj dobi 10.000 gld.« — Notar: »Kaj, dvakrat toliko?« — Kmet: »Seveda, ker posteno bode zaslužil, kdor jo bo vzel.«

njivo in vse velike vstvarne in moralne ugodnosti so pozabili, odločili so se za njivo, ki je last nemške tržke občine. Škoda res, da nismo dan pozneje fotografirali te njive in da nismo poslali slike v Gradec: gospodje bi se bili v vodi na vratih utopili.

Kmetje vseh treh okrajev! kdo je pred vsem prosil za viničarsko šolo? Ali ne Vi? Komu bi morala biti pred vsem v prid? Ali ne Vam? In ako že zdaj — in to niso malečnosti — tako ravna, komu bode v korist? Vam gotovo ne! Torej proč od Gradca!

Iz dravske doline. (>Društvo učiteljev in šolsk. prijateljev<) v Ptujju je imelo dne 24. sep. t. l. izredno zborovanje, v kojem je pod predsedništvom nadučitelja Steringa sklenilo, izstopiti iz štaj. »Lehrerbunda«, in ta izstop utemeljilo s sledečim: »Povodom boja štajerskega učiteljstva za materijelni poboljšek, pozabil je štaj. Lehrerbund čim dalje tem bolj, da se je treba bojevati s takovim načinom, ki ohranjuje ugled šole in učiteljstva, da ga celo povzdi-guje. Dne 14. sept. pa se je vodstvo Lehrerbunda tako daleč spozabilo, označiti Bund kot socijal-demokratsko zavezo, ki dovoljuje tudi slovenskim udom narodno čutiti, a iste nemške ude, ki nočejo postati rudečkarji, izbaciti. (Gotovo tudi slov., ki nočejo biti mokračji.) Tega shoda vdeležili so se v prvič soc.-demokratski delavci kot slavnostni udje in predsednik Killer se je izjavil, da je popolnoma jednako, h katerej narodnosti posamezni učitelji pripadajo, da je le politična otročarija delati razločka med Nemci in Slovenci. (Krasno načelo!) Pri slavnostnem zborovanju, kojega so se opet soc. dem. udeležili, slavil je »Resel« današnjo zvezo učiteljstva s socialnimi demokrati. Končala se je slavnost z delavsko pesmijo »Lied der Arbeit« in vsaki učitelj, ki si je ohranil le iskrico stanovske zavesti, vidi, kam jadra štajarski »Lehrerbund«. Mi učitelji Spodnje Štajarske, ki dan na dan vidimo in čutimo, kako težavno je stališče nemškega naroda — tudi mi se bojimo za materijelni poboljšek, ali mi temu ne žrtvujemo našega stanovskega ugleda, ne naše narodnosti, ne gremo nikoli za bandero rudečkarjev. Nikoli in nikdar ne zapustimo našega ljudstva, ki se sedaj nahaja v največji narodni bedi, ampak mi bomo zvesto in neomahljivo zanj živeli, zanj se borili. Jungovci pa, ki so na dan zborovanja zakrivali te pojave, s kojimi so pripravili soli in učiteljstvu nepregledno škodo — oni naj ne zahtevajo, da bodo sli nemški učitelji za njihovim rudečkim praporom« itd.

Tako torej. Učitelji Nemci — izstopili so iz Lehrerbunda, ker ljubijo svoj narod preveč, da bi ga izdali mokračem. In Slovenci? Koliko slov. učit. društev pa je že izstopilo vsled tega uzroka iz Lehrerbunda? Ali omenjene vrste ne govore glasno dovolj? Kje je beda nemškega naroda, o koji govori Stering, ki navdušuje učiteljstvo in trdi, da hoče svojemu ljudstvu posvetiti vse svoje moči! Ono noče materijelnemu poboljšku žrtvovati ljubavi do narodnosti! A kako pa delajo pri nas!? Ali se ne bori mari majhni naš narodič hujše za svojo težnjo, ne pritiska ga povsodi ljuti sovrag, ki odpira že pohlepno svoje žrelo, da ga za vedno pogoltne!?

In naše učiteljstvo, kojega je doslej dičila ljubav in požrtvovalnost za narodno stvar — ono še ostane v zvezi z Lehrerbundom — ono hoče torej zapustiti ljudstvo v največji narodni bedi in hoditi za bandero rudečkarjev!? Saj navedeno priča dovolj, da je Lehrerbund le popolnoma rudečkarška zveza. Ali res vse slov. učiteljstvo odobruje Killerjevo načelo, da je le polit. otročarija, delati razločka med Nemci in Slovenci!! Tako torej!?

Seveda v dozdevni soc. dem. države ne bode razlike narodnosti, ker — — ker si jo gotovo prijatelji, kojim tako zaupno stiskate roke, mislijo — nemško.

Tužna nam manjka. Dospeli smo na rob brezdnosti! Kaj nas bode predramilo, predno

še ne bode prepozno? Proč od Gradca, kjer imajo le srce za Slovence, ako nemškemu prijateljstvu proda versko prepričanje in narodnost ter se postavi v vrsto soc. demokratov. Vzdravimo se ob vzgledu tovariša, ki ljubi svoj nemški narod iskreno in goreče, kojega ni ganil ne gostobesedni Horvatek, ne mokračski Killer! Ne dremajmo naprej!

Iz Mute. (Shod delavskega društva) v nedeljo 22. t. m. je priredila Podružnica marnberskega delavskega podpornega društva na Muti. Obilno udov in prijateljev društva se je zbralo v isti sobi, kjer bo prvi razred slovenske mutske šole. Pričakovali smo razne sitnosti, ker dobro poznamo svoje nasprotnike; in nismo se motili. Še predno se začne zborovanje, nas pride razganjat v imenu občine dr. Kočy, lužinski zdravnik in ž njim občinski redar. Pojasnili smo mu, da imamo društven nepolitičen shod. Pa to gosp. zdravniku ni po volji, da se je toliko ljudi zbralo. Nad mladino je hud in tirja, da mu pokažemo od glavarstva dovoljenje k zborovanju.

Mi ga dostojno zavračamo in se čudimo, da tako slabo pozna društvene zakone. Drugokrat mu svetujemo, da se jih bolj nauči, ako se hoče vtikati v naše društvene razmere. Na to odide.

Gosp. Platner, govornik iz Gradca, prične svoj govor. Komaj dokonča svoj uvod, že zopet pride dr. Kočy ter zapove, da ne smemo zborovati. Zborovalci se udajo in skličejo zaupen shod po § 2. Govornik nadaljuje svoj govor, v katerem poslušalce navdušuje za krščansko-socialna načela. Drug govornik povdarja vzgojevalno moč materinega jezika in potrebo šolskega pouka v materinem jeziku. Zato bo na Muti nova šola, da se tudi kmečko in delavsko prebivalstvo omika; kjer se pa mladina ne poučuje v materinščini, tam se prazna slama mati.

Z velikim navdušenjem za skupno krščansko-socialno delovanje in za novo mutsko šolo se zborovalci razidejo in veselijo, da so kljub velikim zaprekam vendar-le dosegli svoj namen. Le neustrašeno naprej!

Ptuj. (Bismarkovanje.) Ptujski Pragermani niso hoteli zaostati za svojimi brati Celjani. V Celju so namreč v čast in spomin največjega nemškega moža imenovali prostorni trg pred kolodvorom Bismark-Platz (Bismarkov trg). Iste slave želijo biti deležni tudi Nemci ptujškega mesta. Zato se je na predlog nemškega privandranca zdravnika dr. Treitlna prekrstila stara Kirchgasse — t. j. ulica, ki vodi od glavnega trga dol na Florjanski trg — ter se imenuje odslej »Bismark-Gasse.« Kakor »Pettauer Zeitung« z dne 24. sept. sama pripoveduje, vdeležila sta se pri tej razpravi v mestnem odboru najbolj oba trgovca Kazimir in Sellinschegg. To je res sramota, kako častijo ti mestjani največjega sovražnika naše mile Avstrije, onega Bismarka, ki je zakrivil, da so l. 1866. tudi slovenski sinovi prelivali kri v nesrečni bitki pri Kraljevem Gradcu. In to delajo navzlic slovenski okolici ptujski, navzlic mnogim prebivalcem Slovincem ptujskim! Mi se nikakor nečemo dalje razjariti zavoljo tega nemškega izdajstva; a prijatelji Slovenci, izjavimo danes svečano, a glasno, da slišijo našo izjavo tudi vsi Slovenci okoličani, vsi Slovenci ptujškega in dravskega polja ter se še nam prrdružijo: »Fej čez nemške Ptujčane, ki častijo največje sovražnike naše Avstrije! Felj novoimenovani ulici!« Slovenci in Slovence! Kmetje in gospoda slovenska, ki ljubite našega presvitlega cesarja, ki ljubite avstrijsko domovino, ki ljubite milo slovensko govornico, izogibajte se Bismarkove ulice, kakor Vam velevali vdanost do cesarja in ljubav do slovenskega rodu. Tudi imena onih Pragermanov, ki so bili krstni botri in duševni očetj te Bismarkove ulice, si dobro zapomnite, posebno kadar zbolite ali kadar koli hodite kupovat v mesto Ptuj! — Kaj pa nam mar Bismarka in njegovih sinov!?

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

(Mil. knez in škof) so danes v stolni cerkvi blagoslovili jubilejni altar presv. Sreca Jezusovega. Navzoča je bila mnogoštevilna duhovščina iz mesta in dežele ter dostojanstveniki posvetnih uradov. Ker obhajajo mil. knez in škof danes tudi desetletnico, odkar so bili potrjeni za škofa, so se jim po blagoslovljenju poklonile vse odličnejše osebe našega mesta, da jim častitajo na desetletnici. Tudi duhovščina se jim je poklonila ter jim izročila krasno izdelano addresso z naslednjim besedilom v latinskem jeziku: »Prevzvišenemu in Premilostljivemu Gospodu Gospodu Mihaeli Napotnik, knezoškofu lavantinskemu itd. itd. povodom posvečenja altara, ki je presvetemu Sreču Jezusovemu v stolni cerkvi postavljen, za neštete trude tekom desetletnega pastirjevanja in za izvanredno požrtvovalnost in neutrudljivo skrb pri izvrševanju bogoljubnih in znanstvenih naprav v lavantinski škofiji, izreka stolni kapitelj in duhovništvo zahvalo, ter trojno edinega Boga preponižno prosi, da prevzvišeni Nadpastir sebi izročeno čredo vodi in spremlja po poti k presladkemu Sreču božjega Zveličarja. Maribor, dne 26. oktobra 1899. (Slede podpisi vseh stolnih korarjev in dekanov lavantinske škofije.)« Naša čustva, ki nas navdajajo današnji dan, smo skromno izrazili na uvodnem mestu. Dostavljamo še le iskrenosrečno prošnjo do Boga, naj nam ohrani našega za vse blago in vzvišeno gorečega in neumorno delujočega nadpastirja do skrajnih mej človeškega življenja!

(Imenovanje.) Konzistorialnim svetovalcem lavantinske škofije sta imenovana preč. gg. prošt ptujski, Jožef Flek, in opat rajhenburški, Ivan Epalle. Duhovnim svetovalcem so imenovani čč. gg. Jakob Hribnik, spirituval v mariborskem bogoslovju, Jožef Zidanšek, profesor bogoslovja v Mariboru, dr. M. Matek, profesor bogoslovja v Mariboru, Jožef Čizek, dekan v Jarenini, Franc Šalamun, dekan v Rogatcu, Matija Wurzer, župnik v Rušah, Matija Koren, župnik v Žalcu, Mrt. Jurkovič, župnik pri Sv. Petru blizu Maribora. O. Friderik Inglič, gvardian v Celju; spiritualom v dijaškem semenišču je imenovan g. Ivan Vreže, veroučitelj na učiteljsišču

(Iz Sevnice.) Občinskim zdravnikom v Sevnici je bil enoglasno imenovan domačin gospod dr. Viktor Gregorič in je s 1. oktobrom nastopil to mesto ter ordinira vsak dan v tisti hiši, kakor poprejšnji zdravnik Medic. Nadalje nam pišejo: V nedeljo, 22. okt. popoldne je pogorel posestnik Marko Slemenšek v Krajnibrdi pri Blanci. Pogorelo je vse stanovanje. Zažgal je baje najemnikov otrok. Nesreča je tem večja, ker že trka zima na vrata.

(Voditelj okrajnega glavarstva v Brežicah) pač ne more zatajiti svoje velike ljubezni do nemškega jezika. Iz Sevnice se se nam poroča, da je tje kaj dal poslati letos nemške pozivnice v odmero vojaške takse. Zakaj se Slovincem vsiljuje nemščina? To ravnanje se nam zdi ravno tako neprimerno, kakor če se vsiljuje človeku jed, ki ni zanj pripravna. Brežiško glavarstvo bi tudi opozorilo, da so dvojezične tiskovine v našem glavarstvu popolnoma nepotrebne, ker ga ni človeka, ki bi ne razumel slovenski. Škoda za denar, ki se izdaja za nemški stavek! V sedanjih slabih časih je treba z denarjem štediti.

(Iz Vitanja.) Dva misjonarja sta imela tukaj svoje shode. Prvi je bil Lutrov pastor, ki je zbral svoje privržence prvokrat v Pučnikovi in drugokrat v Tepejevi gostilni. Zabavljaj je zoper obrede sv. katoliške cerkve; niso mu po volji naše molitve, ne sv. maša, ne sv. zakramenti. Ko je svoje besede, h katerim je bil dovoljen vsakemu pristop, končal, se je zapela nemška pesem in po-božni lutrovci so začeli plesati. Ples je trajal